UNU

Au apărut și se găsesc de vînzare la principalele librării

PRIVELIȘTI: poemele lui B. Fundoianu cu un portret de C. Brâncuși, în Editura Cultului Național; în Editura Unu:

MOARTEA VIE A ELEONOREI de Stephan Roll, cu desene de Victor Brauner;

DIAGRAME de Saşa Pană, cu un portret și desene de Victor Brauner.

PARCUL ARS DE STELE

În noaptea aceia priviam: pisicile negre pe acoperișuri, cum intrau, una cîte una, în lună.

Din amintire nu mai rămăsese decît o peninsulă păşind într'o mare albastră de cadavre. Privirile se turburau între noi, aşteptînd pe două ţărmuri, împotmoliţi în tăcere pînă peste cap. O mînă zornăind prin sînge gîtuia lumina somnolentă dintre draperii. Şi nici un sgomot, nici o clintire printre fantomele inerte, cari ne reţineau şi nici o linişte. Doar o intervertire între ele, o neprecizare, o vagă aplecare înspre ferestre, unde ghiveciurile de flori picurau peste orologii petale de metal. Pătrată planeta încăpuse toată în odaie, în care, pe mobile, pe ziduri şi covoare mîna ta se încrustase în fildeş, ca pe o plaje fără murmure paşii neveniţi încă. Într'o aurorâ, părul ţi-se despleti întreg peste pînzele naufragiate; într'o aurorâ albatroşii nu-şi mai regăsiau cuiburile cu ochii ciuruiţi de tenebre, după o noapte în care cerul se apărase în furtună cu săbiile în zig-zag, ciopărţind corăbiile de mirt, căutînd mişeleşte în hohotul valurilor, agrafele verzi din insule. Oamenii, oamenii rămaşi cu sufletul pe vîrful degetelor ca o flacără vînătă şi rece, luptau din răsputeri spre un liman care era în moarte; se balansau spre o sfîşiere putredă de cărnuri, spre o armură coclită de injurii şi'n besnă, şi'n vîntul care stinsese toate opaiţele, doar spumele de furie şi groază luminau ca o rocă de fosfor.

In aceiaşi aurorâ, te-ai trezit cu mîinile pierdute, printre glastrele de crini, cu ochii ondulaţi într'un vis pipăit de un melc de aur, călătorind pe pielea cu penumbre de somn, cu abandonări; pe pielea oferită reciproc în întuneric ca un fagure. Te-ai ridicat în călcîie şi-ai umblat ca în pămătufuri, puţin împrejurul tău. Un haos cît un potir ţi-l căutam într'o subţioară al cărui format n'am ajuns nici odată să-l precizez. De unde începea unghiul rotund al cărnii, de unde o pantă se distila în alcoolul unei depărtări fără fluturare? Un steag se prosterna la picioarele statuiei eterne. aducînd toate înfrîngerile dimineţii. Vulturii înviau din cutele perdelelor şi croncănitul lor desfăcea în zinc turma acoperişurilor, într'o prăvălire sub boabele soarelui, pîlnii invizibile pentru o rouă de veghe, eternă lîngă lacrimă, eternă lîngă albastrele sudori pe flori ale nopţii. O adiere prin murmure se opri prin buclarea liniilor şi astfel începeau după cuvintele încete, să fălfîie marile aripi ale vieţii. Pe fruntea încinsă de insomnii, numele tău trecuse ca voalul unui vînt, într'o deslănţuire de beteli, într'o deslănţuire vegetală de arome, cînd minutele, din ce în ce mai limpezi, sosiau în lumină dintr'o destinaţie oarbă, pe o lespede să îngenunche în noi; cînd lucrurile obscure începeau să se profileze, te-am căutat prin lăcătul florilor să te descui, te-am căutat prin zăvorul pietrelor să-ţi tai profilul, în luna uitată ca un gherghef gol într'o oglindă, am căutat să te adorm cu corpul azvîrlit de toate ferestrele.

Pietoni necunoscuţi sfărămau afară blocul de sare al unei zile de muncă nouă, soarele era totuşi în mărimea lui încurcat în razele sale ca într'o colivie şi viaţa vegetalelor o reverenţă pînă la moarte.

Deschideţi ca fagurii ferestrele, să apară, în mierea lor, buclele fecioarelor blonde cu tălpile albastre, aplecate peste un parapet de zîmbete, peste o revărsare de lingerii, spumoase de noaptea unei mări de clătinare lentă. Deschideţi totuşi cînd aurora, murmurînd numele tău Eleonora, sfărîmă, cu topoare de dantelă uşile surde. Inhăitate în cete de pîslă uşile cari atîrnau peste părul vîlvoi de flă-

Melancolie granii de milița **pătrașcu**

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII REGELE FERDINAND CLUJ

cări și de vise, ca stalactite, dintr'o încuiere în care am fost striviți cu cîți păianjeni de cenușă în crepuscule, cu cîte pahare în balamalele cucutei?

Pînă la prag și dincolo de el, aleia se prelungia în gîndul nostru ca un luger purtînd în pisc buchetul de ore, pînă la banca pierdută în șoapte, — unde rămîneam strînși unul lîngă altul într'un fiord al liniștii, depărtați de lume într'o hartă somnoroasă și străvezie ca o Suedie și o Norvegie de cristal. Poate eram o cheie pătrunzînd în pumnul tău să descui dintr'o adiere carnea tremurătoare, să-i ghicesc pleoapele secrete ale intuziei, sărutul ghemuit într'un colț al sufletului. O vînturare de ingeri în grădină și grădina cu destacerile ei, împreună brațele, rochia de petale alunecă de pe umeri și un umăr de parfum se rotunjia în roțile aerului, cînd fîntîna își ținea în căpestrele de raze, armăsarii înspumați, pe loc. Amazoană, cine va ști să închidă într'un cuvînt ca o lunetă planeta unui șold ghicit din matematici sterile, continentul umblat pe jos al unei femei? Erai după privirile mele ca după zăbrele. Mîinile te căutau deviind spre miracole, gesturile tale mă străbăteau ca infuzorii calzi și'n mersul pînă la adunarea unei flori, pasul tău schimba puțin rostul lumii, răsturna un clopot de primăveri în iarbă.

Pavilionul de raze ca o zebră diafană a dimineții, ciripia din cele cîteva păsări ca fulgere de pene, asvîrlite din cuibul unor nori în soare, destăcînd funde în părul revărsat al văzduhului. Stai și ascultă orga ramurilor, sub umbra ferigilor cînd pietrele șerpuiau un murmur fraged de părîu, un surîs de alge ca un mers desculț, o rotunjime ca o cavalcadă de genunchi spre glesne. In rochia ușoară de fulgii mersului, trupul se închipuia în raze și un clinchet de cupe umplea cu un vin imaginat, așteptările. Edera se cățăra pe metereze suave, treptele vegetale foșniau în bucle și primele rîndunici desemnau o circomferință a zborului împrejurul oamenilor negrii de conspirații. Femeile orînduiau în pieptul nostru, atente și cu degetele bolnave, ca bibelouri, sentimentele, instinctele foșniau cu freamăte de porțelan și prin pielea lor ca pe un atlas de petale căutam un ținut febril, un ținut precipitat de piscuri.

Aplecat peste genunchii tăi, lîngă banca de lemn trist, ți-am povestit poate o viață pe care n'o trăisem decît după o eternitate de paravane, de intenții cari sălășluiau subterane ca un sediment inert cu răbufniri în utopie; vise din care am eșit ca dintr'o descompunere, între rufele leoarcă de rouă, cu pleoapele închise de o chiciură galbenă, și rămîneam să plutesc într'un voluntar leșin, ciuruit de mersul unui ceasornic ca un ochiu al timpului în perete, ca un turnesol de fier. Trecerile prin neguri cu mîinile grele de cadavre cari nu-mi aparțineau și—surprinsesem odată un crepuscul de toamnă cu-un arbore și o singură frunză tamburinînd în vînt veșnicia. Văzduhul putred troznia sub mersul meu pe crăci carbonizate și apoi un vis agitat știind că departe o singură frunză zdrențuia aerul, știind că aproape, ca un bolovan de sînge peste mine, o singură inimă te cuprindea. Într'un tunecuș de zăpezi rare care era poate un strat cadaveric de albatroși te năzăriam rătăcind între două lumi paralele, mănînd o turmă de ghețari în plușurile de promoroacă de pe geamuri.

M'aplecam peste cimitire mirosind a fum rece cadavrele cuminți, trecînd printre oseminte pînă la genunchi ca printr'o apă. Viața era un revers întunecat pentru o efigie strălucitoare a morții. Strigăte mari mă încîlcoșau, icnind dinăuntrul unei văgăuni cu care mă căptușisem, dar ceia ce mă înfiora, era poate ecoul auzit, un ecou fără continuitate, înăbușit, surd. Apele se tăvăliau nebune, pietrele hohoteau rostogolite în pîntecele planetei. O cupă cu căderea în prăpăstii am sorbit-o dintr'odată. In vis, impalpabilă. puteam să te apropii mai diavolesc de curiozitatea mea, umblînd prin tine cu mîinile ca într'o statuie de apă, desfăcîndu-te în faune fantastice, împărțind în glastre, ca pe flori ciudate, organele tale vii, ascunzîndu-te verde în fîntîni cu părul rînced ca carafă de aramă, aplecîndu-te peste prăpăstii, să-ți arăt rezidul stins al viețuitoarelor antideluviene, din mersul cărora a mai rămas un pas în besna noastră, ridicat în somn pe-o pantă a fricei, a nevindecatului nostru reflux spre ele. Te-am plimbat prin insulele sterile, ca o mană, izbucnind în urma ta avalanșe vegetale, aurul îngenunchia în praf prin mersul tău, pe o alee nevenită de păuni; am pătruns după peregrinări și itinerarii prin vid, într'o lume, sau într'o quasi-lume de busturi scelerate; într'o lume mîncată de la tălpi de o vermină necunoscută a pămîntului; într'o lume de torsuri, eram cu odată mai înalți printre acești oameni rămași ca groparii pe jumătate deasupra pămîntului, să ispășiască, printre bolovani, o silnicie parazită de nimicire, cu ochii îngrămădiți de bube, cu capul îndoit de la ceafă spre o viață scundă de troglodiți.

Intr'o depărtare alta, am întîlnit, dinpotrivă, o lume existentă numai cu cealaltă jumătate: de la brîu în jos, devorată într'o noapte de stoluri cu pliscuri de foc pînă la viscere; o lume purtînd puțin deasupra buruienilor, pîntecul deschis peste coapse ca o amforă fumegîndă de intestine roșii; o lume numai de picioare într'un mers orb și împleticit, izbindu-se între ele, răsturnîndu-se și ridicîndu-se iar, pline de zgîrieturi, să persevereze într'un exod nemernic, neavînd nici mîinile să pipăie, nici instinctul să se ferească de pericole. Unii, trîndavi, colcîiau de viermi prin grote, alții își înmuiau rănile cu apele sărate ale mărilor și cîțiva numai, cu sexele furioase, alergau nebuni prin promiscuitate, căutînd spasmul izbăvitor, lipindu-se cu melcii băloși, cu lintița mucegăită, sfărîmîndu-se de pietre.

Bună și grea de lacrimi, îmi implorai o salvare pentru acești imunzi, îmi oferiai palmele tale mici, să căutăm o potecă spre lumea celeilalte jumătăți, complectînd o umanitate de două ori chinuită, împărțită fiind în două.

Dar toate potecile scormonite se înfundau în stînci, cădeau în prăpăstii subterane, se incendiau la capăt.

In fundul lumii lor, unde se îngrămădiau, te-a înmărmurit spectacolul unei munci obtuze, în care sute de mii de jumătăți, urcau o scară imensă de marmoră, cu o trenă de sînge alunecînd înapoi, pînă la un parapet pe care nu-l puteau sări. Pe ultima treaptă lîngă parapet isprăvia lumea lor, începea infinitul lor.

Depărtați, umblînd pe sub bolți de magnezium, am ajuns într'o grădină crescută în baso-relief, adulmecînd-o cu mîinile ca dealungul unui zid. O grădină rece de silex, cu trunchiuri de cupru, o grădină în care nu freamăta decît rugina hărșîită de vînt, un vînt care adia prin ea ca un cuțit vechi frecat de o treaptă. O grădină păzită de un portar ucis, cu cheia împlîntată în inimă. O grădină cu alei desfrunzite de cremene, ca pîraiele secate, cu flori de ipsos și cu gîze scurse prin găurile înalte ca un zid care se pisează, ca un robinet de moloz.

Am trecut prin cimitire, noaptea, și am privit scheletele odihnind pe bănci în atitudini de cititori de gazete desfăcute în toată mărimea lor, încălzindu-se la soarele frigid al lunii, hohotind la anunțurile mortuare, izbindu-se cu coatele, îmbrățișîndu-se cu sărutări reci de castagnete, citind surîzători epitafurile, privind monumentele funerare. Un cimitir cu pietoni albi de case, pietoni privindu-se reciproc prin coaste ca prin grafii, alergînd pe lespezi ca'n saboți, ascunzîndu-se prin cripte într'o v'ați ascunselea cu sgomote de scînduri descărcate de după un zid.

Am trecut prin insule de pirați abandonați și cari au uitat să moară, le-ai dat lacrimile tale sărate, cînd ți-au cerut apă dulce și un sfîrșit pentru un final așteptat de mii de ani; am intrat în castele pustii, trecînd prin saloanele mari și goale, cu candelabrele dărîmate ca fîntînile, cu mobile cari se mutau fantomatic din loc în loc ca să nu putrezească, cu sertarele furate, părînd niște tidve cu orbitele goale. Am eșit prin parcurile carbonizate de incendii, în orașele luminoase, prin tunelul cinematografelor, prin aurora neverosimilă din somn, am trecut, am trecut, dar pămîntul e atîta de rotund, Eleonora, încît am ajuns de unde am pornit: inima ta.

stephan roll

ZODIAC

III

Cu inima în frunză, cu tîmpla în luceafăr,
Și brațele prelungind incendiul amurgului din cîntec,
C'un diamant de zboruri taie sticlos albastrul,
Cu degetul pe gușa înfiorată a flintei,
E o privire joasă și o plecare'n brumă,
E respirația oprită cu iedera pe buzele vacanței.

In anotimp aroma trecută prin storurile trase,
Precizează chiotul despărțirii ca o panglică funerară,
Ingenuchiază izvorul ca un cerb printre acești ienuperi,
Aruncă în tufișuri ochiul ca un ban de aramă.

Și dintr'odată inscripțiile pomilor se deslușesc în păsări,
Ca murgii pîraiele saltă la focurile pupilei,
Codrii de brazi aruncă pe umeri buclele de ozon,
Codrii de mesteacăn trec prin osul culorii.

Dar intră'n scenă instrumentele grave ale pădurilor de fagi,
Și'n alămuri sunt frunzele ca'n duzi viorni de mătase,
Trăsura de verdeață suie cu o fanfară'n pleoapă

La cingătoarea nopții prinde cornul de vînătoare,
Inundă'n apele lunii fruntile de cereale,
In ghindă găsești semnul furtunei la miază-noapte,
Buza primește amarul cenușei din cratere.

Nu te răpiască uliul trezirii în fântînă,
Cum trec prin somn vapoare și templele prin piatră,
Cum zornăiesc la ferestre șeile de nouri
Tu Cavaler al spaimei și'ntruchipare a slovei
Cu-o mantie regească peste întinsul ploii.

Cu un toiag învie în literă un șipot
Și glasul să răsune prin cerești le butii
Să se reverse vinul acumulat de veacuri
Destins în văz misterul din floare și din taur
Miracol ce se'ntrece în spirit și în vierme
In fractul de-alun și'n suplă plutirea rîndunicii
Cu lacrima ascunsă a timpului și-a ierbii.

Pe deget suie gușteri si fulgere, să soarbă
Otrava'nchisă'n roua și amurgul din inele.

Trupul ca un gheizer și'mparte fierbințeala,
Aduce curentul cald al vorbei în apele de ștofă
Inalță rugăciunea ca o torță în tenebre
Să lumineze'n cuiburi catapiteasma umbrei
Sub streșini și sub frunză ca un lacăt de zboruri
Cu-armatele erorii pe-obrazul cum e toamna.

Dar fii prietenos cînd oaia și gîndul au revenit în turmă,
Dăruie un blid cu linte copilului din aventură,
Cu fiarele de plug ale ochilor răscolește țărîna,
Rotește mintea, vultur, peste bulboane stinse.

O mască de crepuscul acoperă peisagiul
Prin sticla de-anemie a iernii eflorescența mîinii
Stranie, ca și chipul călătorului aplecat
Peste balustrada albind ca o dantură a nopții,
Aruncă în torent rămășițele orei
Amestecă sub bolovani cu păstrăvi monezile luminii.

Prin amintirea dreaptă, prin crestele de flacări,
Se urcă pe o targă de spume în petală
Distilează în voie aroma din stamină
Cînd marinaru-și prinde la piept steaua polară
Cînd pe'nălțimi copacii se strîmbă ca vrăjitorii.

ilarie **voronca**

m. h. **maxy**

accident

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Medalion erotic

Cu stîngăcia degetelor mele
te-am îmbrăcat cu toate rochiile interzise.
Dece te-ai mulțumit numai cu stele?
Ai cocoloșit în cutia inimei hîrtiile scrise
și te-ai servit de fereastră să vezi în lume
unde ajung scrisorile fără adresă și nume.

Păpușilor transparente cînd le-ai descoperit taina
îngerul negru ascuns între noapte și dimineață
l-ai găsit tot treaz; era timpul să arunci haina
cu care îi oferiai zilnic dulceață.

Dar bob opal în amurgul obrazului strînsese dureri
și cum ochiul chema, soneria la poartă cu doliu,—
[Iată
păstrez fotografia ta decolorată
din vitrina ultimei seri.

n. **furcă**

Trupa din Kowno, sub regia d-lui I. Sternberg, a reluat — în sala de sus a cinematografului Lipscani misterul lui Peretz: *Noaptea în tîrgul vechi* și a pus în repetiție *Croitorul fermecat*, comedie muzicală după Schalom Alechem.

Gall amant de la reine alla four magnanime
Galamment de l'arène à la Tour Magne à Nîme

notes de voyage

la mer s'avance sur le balcon et sa'ue la foule
le temps tourne trois fois la clef dans les regards
voici le message enfantin des étoiles noires
l'heure où sur toutes les nappes on renverse le sel
un grain de terre un grain de beauté de terre
les yeux sur les visages marchent comme fourmis
même le poids léger d'une femme qui meurt
même un adieu pourri jeté par dessus bord
même un hoquet du plus fin champagne incliné sur la nappe
de manière à changer la fine humeur des dès
et que cela n'ait rien qui ne soit un destin
et votre sort Monsieur qu'on décide à cette heure
pas plus tard qu'à cette heure carrée irrévocable
le poker de l'ennui s'éternise
garçon un peu plus d'atlantique
la côte s'use s'use elle lâche comme un bouton décousu
désormais la face de Dieu seule où la nuit crache longuement
et s'essoufle et reprend d'une salive nouvelle

et que cela ne mène à rien qu'aux jours de sable rouge
qu'aux trams où l'on oublie les parapluies vieux
et que le changement ramène au changement
au point où l'ombre fouette sa proie avec du feu
que les clous seraient bons aux cœurs touchés de soie
qu'une nouvelle parole fixerait enfin l'Evénement
qu'une musique trempée de pain serait utile
devenir fou soudain dans un salon de gants
un peu de violence marine et puis assez
un peu de cette solitude où les cris sont des ronces
aux robes des miroirs où l'herbe du sang pousse
solitude froissée dans une armoire plate
brusquemeat dépliée sur la corde du sang
afin que l'éternité sèche aux longs soleils de chair
à la vue de toutes les taupes de IIIe classe
accourues sur le pont à l'appel de l'oignon pourri
exhalaison dorée de la bouche de Dieu
soudain remplie de paroles froides
chair où s'étouffe le grand sanglot honorable
mains simplement surnaturelles
soif d'une ordure où saigne le eire de l'issue

à bord de Mendoza le 30, VII, 29.

qui l'aura dit ?

plus loin ou c'est trop tard
les pastèques crachaient leur jus inimitable
tristesse a table d'hôte aux ports balbutiants
le jaune nous précède
les émigrants ne cessent d'escalader la nuit
ils grimpent dans la nuit jusqu'à la fin du monde
ils rompent comme frères leur lait et le partagent
un sanglot fait le tour du monde
et nous irons aussi loin qu'impossible
pour distraire nos vieilles mères
de tout ce voyage inutile autour de cette mer
accouchée sur la table basse
près d'une orange bête qui se répète et se multiplie
trop lasse pour saigner ne fut-ce q'une lampe

en rade d'Alméria, la nuit.

fécondité de l'insuffisant

un peu d'obscurité qui perd sa flamme gauche
que ne sais-tu prévoir la chute des lézards
les tétines du temps vides comme des poches
la maison qui se penche le long de tes épaules

je veux que cette lampe nous cherche dans la nuit
et ramasse les bagues que nous aurons jeté
un bocal plein de longues lueurs qui se sont tues
une bouche où midi fiente son amertume

nous sommes séparés par une mer de sang
impardonnable et je me cherche et je te cherche
avec un gros bouquet de sable
et le cœur le meilleur que l'on trouve à bas prix

les ivresses au long visage
en ai-je vu pourtant en ai-je partagé
avec les serviteurs de l'ombre
la tête de moitié plus basse que la table

si je savais au moins les mots que l'on prononce
dans ta chair à minuit pour égarer ton songe

voici la fin du monde criée en toutes lettres —
la terre n'est pas loin de l'un de tes deux seins

Buenos-Ayres.

b. **fondane**

LANTERNA MAGICĂ

PARCUL

Babeș-Bolyai Central University Library Cluj

Prin poarta dată în lături a parcului năvălise cor voiul. Ochii erau adînci, drum în seară. Cine nu tre cuse pe acolo ? Poate fluturi îndoliaţi căzuseră di arbori. Poate ospăţul toamnei sfîrşise prin dansul aiur pe cărări de palide prinţese.

Prin ridurile timpului s'au îndreptat acolo, spr mijlocul parcului. Sub pleoapa de întuneric sclipiau albastru nuferii, surîsul săruturilor de altă dată.

In noaptea trecută, zîmbetele femeii erau tot atîte zaruri aruncate pe mese. Tîrziu, rănile nopţii se cica trizau şi luminile păliau. Şi privirile pîlpîiau cu alco olul, ostenite.

Înspre capelă, în apus, soarele mai apăruse o dată la ferestruica cerului, madonă din vremurile co pilăriei. Dar pe vitralii apele tremuraseră nebune, c presimţiri Fecioară, anotimpul se îngropase de timpu riu sub sicriul zilelor de sticlă.

Nu va trece mult. Din aleile amurgului se op caleaşca şi balul nopţii începe prin serpentinele lunar

*

Pe cer, un semn în alb de nuntă
Vestind din aripă măreţ alai,
Din evantai argint a'nfiorat, sfioase,
Prin pomii toţi în bucle, marchizele de mai.

Încearca Venus iar surîs fătarnic
Învăluind-o toată lilial.
Cunosc buchetul mincinos şi darnic :
El putrezeşte'n primăvara de cristal.

al. **dimitriu-păuşeşti**

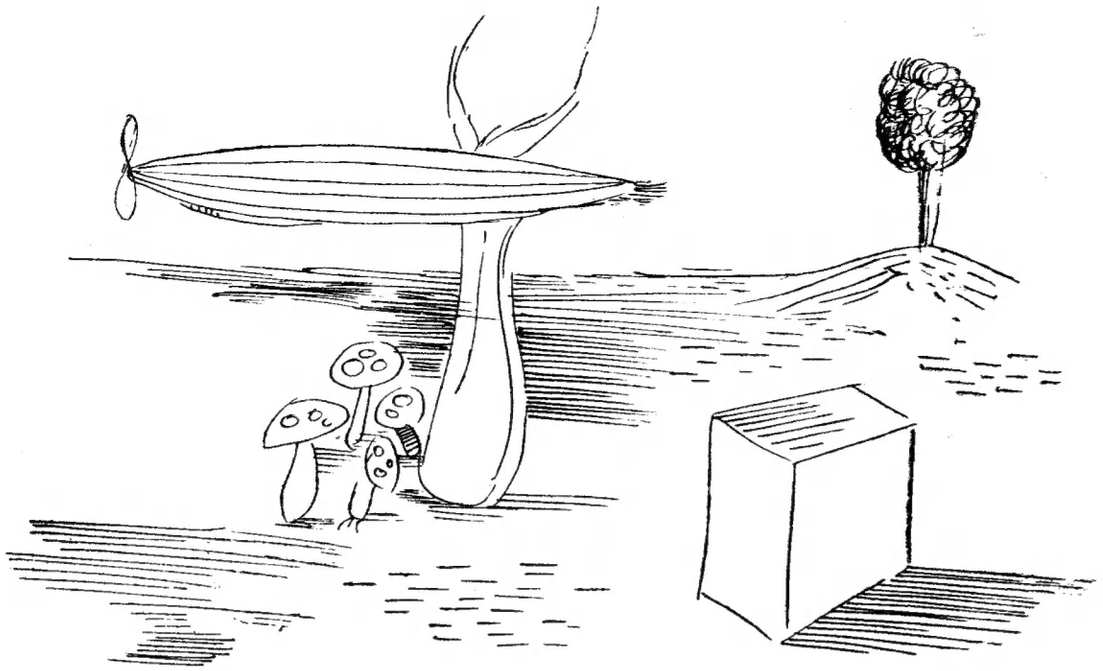

victor **brauner**

desen

Pastorală simplă

Au plecat păunii la agrişe,
somnul alb cînd treptuia pe pleoape
paşi mărunţi, în pantă, din costişe,
măsuraţi cu'ncetineli de ape.

Şi'ncălţate'n jghiabul de ciubotă,
cu carîmbi resfrînţi şi vineţii
ciutele tăiate'n teracotă
şi'n ciupercă grasă, boturi gri,

au pişcat încondeierea smulsă
riguros, din gleznă şi din crupă,
cu pas alb, cale lactee mulsă,
pentru şoldul smalţului de cupă.

Dimineaţa

Şi fu în ferige de apus
rîsul melcilor de gămălie mică :
veveriţe negre ce-au condus
peste iazuri pasul de pisică,
leneş, al retragerii de stele,
şi căscatul dimineţii crude,
desfăcut în evantalii grele,
roş-aprinse'n cerul zilei ude...

dan **faur**

114

lui Saşa Pană

Iată timpul cînd ultimele sîrme ale eforturilor îşi strîng arcurile pentru pribegirea în unghiu, spre ţarmuri cu umerii în golfstream.

Nu este o întîmplare, ci un accident.

O funtă zărită pe creştetul unui copil e un catart. Şi ce frumoase funte pe creştetul mării — catartele.

Gîndul e o plaje pentru proiecţiile animate ale „celui dincolo de zare".

Nimeni e un cuvînt fără umbră măcar, făurit din ascuţişuri de silex, rotunjit cu sînge cald ; stîncă, răneşte ca o prăvălire ce-ţi lasă inima pe ţîţîni numai.

Dar o plaja ce patinează pe lumini şi umbre, e timpul cînd ceasul bate numai între zări, cînd clopote sună argint cu ecouri de lumină, cînd impreciziunea zilelor e o stea ce-şi schimba locul — fără puncte cardinale, fără adresă.

Ce rachetă trimite necontenit ricoşările zile'or de stînca viselor ?

Zilele, sîngele alb al sufletului vor isvorî, cînd, în locul rachetei, inima — pulsînd va ciocni visul !

Nu vei găsi nici o fărîma — apoi — să tai vinele sufletului, să te sinucizi ; doar să-ţi masturbezi sufletul în puroiul scurs deacum din vechile răni nevindecate.

In suflet colcăie puroiul generaţiilor, manejul de sticlă pentru fiecare ins. Şi cine vrea să coboare, spre a se înălţa ?

Un căruţaş îngreţoşat de mizerie, de bătaia clopotului fiecărei zile, obosit de întuneric şi îndurerat de lumină, *Rumache*, murmura lui Hi-Hă : o înfrăţire a aceleiaşi dureri, o întovărăşire pentru piedestalul zilei şi a minutului ce bate.

Aşi fi vrut din aceşti doi, o statuie pentru prefaţa fiecărui gînd !

Ar trebui pentru fiecare parcurs al sufletului, un semafor cu lumini,, precum roşu înfierat şi jăruind al caselor de toleranţă.

Un pandantiv pentru amintirea orelor peste cari sugativa zilelor fără ferestre deschise, va fi — poate — un rouge uitat într'o poşetă pierdută.

Noaptea e un evantail de cer cu topografia minelor de diamante, pentru răcoarea zilei, pentru odihna luminii.

moldov

BCU Cluj / Central University Library Cluj

F U N I N G I N E

ROMAN — (FRAGMENT)

Alfa

În oglinda anilor, îmi dau mîna necunoscutului, cu rufele halucinației, lipite de trup.

Zidurile, plantate închisoare în jurul osînditului, ascund în gauri dintre pietre, lăcăii fugiți din clima neagră a cerului.

Lumea umbla prin subteranele străzilor, fiecare cunoaște misterul, unul altul decît acela — pe care-l întîlnește.

Vocea, strămutată în ochi, tace cu degetul pe pleoape.

În priviri orașul lunecă ca o șoaptă în gondola tacerii.

Orele papadii născute din vid, sboară în răscruci nesigure și rămîn suspendate.

Și totul pare privit ca în apa de dincolo — stăvilita de un geam lucid.

Aci totul e cristalizat, frunzele, pietrele, mîinile.

Lovitura piciorului în mers, rămîne lipită de talpă și sunetele nu se mai știu decît în muzee.

O lampă se stinge în seară și corturile nopții s'au prăbușit peste.

Casele, sticle sîmțite în pipăitul ochilor, au putrezit ca dopurile de pluta.

Trupul meu se mută vis-à-vis, aci întrebarea. Întrebarea se naște în praf de pușcă și răspunsul e un cadavru.

Nimicul a capătat forma oceanului, unicul ocean, care a scufundat pămîntul în haos și trupul plutește ca o apă în ocean.

Beta

Călătorul, care se apropie de polul morții, își îngroașă vestmintele pe rînd în straturi.

Mîna ochiului se desface și pe plaja amintirii, iată acest copil dinauntru.

Gardul s'a așternut a picioarele lunii, luna doarme noaptea în curtea noastră. Se joacă deascunselea cu anii mici în durată, și tot cerul e în teastă — impalpabil din mătasa străvezie a cristalului rece.

Sufletul pur în așternut, culcă luna în părul mamei, cald și intim ca o subțioară.

„Mamă! o stea a căzut pe sticlele acoperișul nostru și-a plîns. Vaetele — păsări transparente au sburat și s'au topit în vazduh.

O pasăre transparentă e în mine și-aș vrea să se topiască ca un vaet".

Fruntea dimineții mi-a atins fruntea și-un pipăit de lemn parfumat perzistă ca o aureolă.

Spicul soarelui a crescut la geam — același.

M'acopera cu papoma pasivității și-o melancolie plăpînda de myosotis...

În fereastra a lunecat cutia neagră cu trup adormit de Dumnezeu.

Eu nu voi mai fi în pat dimineața și nici noaptea. Hainele mele vor atîrna fără mine înauntru. Și-un gol va umbla din colț în colț în locul meu.

Lacrami fac baie de blîndețe și frăgezime ca'da cărnii.

Un gust de pîine proaspăta se topește în saliva.

Sculatul e, de vreme, o surpriza și-o demnitate.

Cerul e cenușiu ca un geam prăfuit de mansarda. Soarele, împrăștiat în trupul opac al vîntului umple beregata și arterele cu praf cald.

Strada se întinde între două înfinituri.

Un obiect de metal, o bucurie plastică, e un ins, cu care-ți împarți uneori ziua.

Dar sunt și funeste. În mîini s'ar sfîrma sticlă, creierul ar primi mîngîierea fulgerului și-o apă neagră își ridică creștetul încet cu privirea unui ucigaș pervers.

Colț de curte ca o gară. Mă întîlnesc cu figura, negăsita în nici un negativ al imaginației, a unui cîine.

Ne apropiem zîmbetele.

Pe scaunul împrovizat al pămîntului, mă apropiu de fața lui, volatilizată în respirație, în pacea caldă a prieteniei.

O întrebare, stăpînită de limba moartă, aprinde curiozitate în ochi ca un bec roșu.

Stau alături, ca doi călători, pe același scaun somnolînd fiecare pe perna inconștientului.

Suntem siguri de manivela mecanicului.

Pleoapele ridică perdeaua depărtării. Nu ne, fețe, haine, străgate, tovarăși simțiți în sînge, miros și fantezie, se apropie.

Eunucii aduc sultanului plictisit o surpriza și-o descoperire.

Cineva nou printre tovarășii mei: ca un nasture de altă culoare lnga nasturii unui palton vechiu.

Bruna în căutătura, tovarășa s'a izbit cu nasul de geamul rece, unde credeai vazduh și soare.

Mișcarea înghețată în stalactite, de salut, părea a unui întreprinzător cu gînduri de planuri grele, sil't la odihna și glume moțatece și inoportune pentru o clipa, ce se putea mări ca o avalanșă din zăpada timpului.

Dar la orizontul sîngelui și a măduvei se ivi un punct, o mîna ce se mariа ca dorința, încet și răscolitor.

Hotarîre. Cîinele va fi pazit de trei tovarași, pe loc. Unul singur, ultimul, va merge cu mine și Ila, în „gradina mea".

Crescuse peste tot piatra și era nemișcată în patratul ei. Cîteva semințe la întîmplare, cu ajutorul unui vecin cu barbă și nume de bunic, puse în pămîntul descojit, proaspat, poros și moale, așezara o floare verde la butoniera curții. Vara întinse fire de fiori pe un coț cît o jucărie. Dar era la umbra privirilor, lîngă peretele orb al casei.

Gesturi vulgare sub lentila maturității, ireale — ca în cristal atunci — imitară mișcari — ca o jucarie-automobil un automobil pentru oameni.

Dar...

Zdruncinătura unei porniri, un zig-zag de sensuri neprecise, un impuls avortat, cea dintîiu încercare de locomoțiune a unui copil — imobil pînă atunci — înfipsera în carne acele sensații avute cu jumătate de corp în ghiața și cealalta în arșița.

Dezechilibru și revolta insului aplecat cu taișul peste oglindă.

In suflet un bulgare de noroi, cu nevoia de-al scutura, ca de pe mînă, dupa ce-ai căzut cu ea în mocirla.

Un arc zvîrli un capat în afara și reflectorul ochiului căuta în noaptea din jur un obiect de dinamitat.

Inima atîrna ca un fagure gol, de ceara stoarsă, cu saliva unei guri murdare de om, uscata pe ea.

O mînă grea ca verdictul inconștientului puse stapînire pe ceafa cîinelui prin par.

Și porniram amîndoi — duși încatușați de un a treilea, invizibil și neiertator ca ferul.

În locul ochiului — care desface drumul în lumina — o umbră neagră din catacombele sufletești — îndrepta direcția de la spate, mai strîns cu în puterea ei decît animalu.

Cineva porunci mîinii.

Cu jumătate de trup în gaura closetului și presimțindu-și moarte putreda, ochii, cu sufletul topiți în ei, căutara s'arunce lumina farului peste furtuna de umbre.

Rugaciune în biserica clipelor spînzurate a bataia hazardului.

O nedumerire se ivi și cu graba îndepartarii mîiniior din foc, încercai să-l readuc afara. Dar oasele încheeturii trosnirâ și cîinele căzu brusc, pe cînd îmi lingea mîna.

Mînile puțiau a moarte și fecale.

(Oehii, privirile, rugaminții, aceasta colecție sinistra e în muzeul celui mai mare desgust de mine).

Pereții aierului crapau de cutremurul, petrecut în mine, remușcările îl otraviau ca apa din fîntîna dușmanului, și lucrurile păreau ca s'au învîrtit în spirală, înghețînd într'un echilibru instabil, pe vîrfuri și muchii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ŞA PANĂ

iagrame

agmente

Sufletul tau e faramiţat şi te doare în lintea din prundişul
te care treci grăbit şi indiferent. Un microtom te-a laminat în
are obiect ce atingi. Te cunoaşte fiecare gară şi-ţi face bezele
soră, iar fiecare şef de tren ţi-e frate. Semaforul ridică braţul
erativ: mai departe, şi tu treci prin subţioara lui cînd un
i clipeşte verde. Omida trenului ţi-a substituit ritmul tău
rn o anume trepidaţie. Fiecare linie ferată nu se va sfîrşi
ieri fiindca sînt doua. Un colier din pachetele de vată a va-
nelor cisterne îţi ciocneşte pupila neprevenită şi se ascunde
amera neagra. Ai încercat toate stupefiantele. Somnul te-a
sit precum o casă pustie. Iţi trişezi zilele inutile (de ce zîm-
atunci?) şi te simţi asemeni foiţei galbene ce mototo eşti
deschizi pachetul de tutun. Altoiul, copilul vitreg al pomului,
ţuşi mai bine desvoltat decît pe mlada de origina: trece o
ră să complimentat — ce bine *arăţi?* Ţigara e răsucita cu
eritatea chelnerului care face piruete costumat cu 20 de
uri, farfurii şi pahare. Morfina ţi-a dăruit-o lanul cu maci
re oscileaza tot atîţia echilibrişti purtîndu-şi capul în vârful
etei magice. Repertoriul visului s'a epuizat curînd. Atunci ai
vestiarul pentru marea pantomină în care-ai fost prin spat
landa şi actor şi spectator. Ca să te asiguri ca trăeşti PE
t ai umblat în patru labe şi ai muşcat din întâmplare prima
întîlnita. Deatunci porţi în incisivi nostalagia unei fete proas-
şi vrei fiecare pulpă arac gurii tale.

Fluturii cari danseaza noaptea în jurul becurilor, se aduna
mprejurul beculul solar. Dar cîte milioane nu-şi lipesc de el
l aripilor de polen. Aceste cadavre sînt adevarata cauza a
r din soare.

O fantoşa d'n pa'ete miracu'oasă patinează pe sineala din
ul orizontului. Din cer, morile olandeze au coborît unde
tul li era mai aproape şi a'um l'niştite îşi ascund decolteul
evantaie. S'au spart fiolele de ozon pentru oranjada de
zilele iar un optician potriveşte lentilele cît meiul pentru
una din opium şi gl'cine. Orchestra nereidelor aşteapta un
l şi ocarinele vor trezi peluza.

De-aici şopîr a pasului se pierde în iarba pietonilor cu pri-
specialişti. Pasul tau o injecţie de morfina, o petala din-
erbar fraged, focarul unor oglinzi magice. Ai ascuns în
privirii hoţi travestiţi în dominouri. În vîrful limbii cu-
înfloresc proaspete precum macii sălbatici. Baia mîinilor
e toate jocurile şi nici o alta coapsă n'are atît argint viu.
lechi'nul jocului tau favorit: diabolo.

y, paşii tai sînt două potîrnichi ce se joaca la întrecere.
adis o pasăre îşi plimba în ochii tai lumina unui cer negru.
a de giuvaergiu, mîinile mele închid mirodenia de piersica

---

glomeraţia de cartoane, aşezate bizar cu moartea conţi-
sufluI unui copil.
etrele scoteau spini cenuşii şi cerul înopta cu sticla pisată

nd totul îşi schimba axa veche a existenţii — curtea pa-
cadavru ravaşit — cu gambeta alaturi intacta.
ele verzi, cătarate cu frunzele pe pereţi, domoale, respi-
a apusului.
răsucire de sfredel în mînă şi liniştea se dădu peste cap.
iţul de perete apare nou, sub haina ierburilor, zvîrlita la

mîntul scotea în pumni rădăcinile.

raul iulian

a torsului tolănit în chaise longue. De ce te ascunzi într'o cascadă de lacrămioare? Şi cuvintele mele ţi se continuă mai departe, mai departe, scrise cu cerneală simpatică aşteptînd respirarea-ţi calda să se descifreze och'u ui. Scrisoare, floare cu două petale, polen dus de albina poştei să lege cu funta cuvintelor două depărtari. Un pelican cu stilet în cioc şingera orizontul lacului iar frunzele de nufar ca lipiile s'au culcat să faca helioterapie răsturnate pe spate. Primeşte-mă, Ny: nasturii dela cheutoarea visului sînt de nard. Ţi-am clădit templu pe un piedestal de ozon. Ca un nabab îmi înfund mîinele în peava de aur a punctelor cardinale. Sînt ale mele. Cînd vei veni îţi voi dărui unul ca pe un canar să-l închizi în colivia din roza vînturilor.

Şi cînd albia drumului se pierde printre crengi şi umbre, deasupra capului artificii de magneziu răstoarnă un car cu oiştea proptita în frunza ca o cobză a unui plop.

O raza izolata într'o camera neagră e o lama însufleţita de pumnal; dar poemul e undoirea unei raze de vocale vrăjite din camera neagra din ventricole spre cerul ce se deschide ca un evantai. Arunci punte un arpegiu narcotic de rîndunici ca margelele, mereu inedite, dupa cum pe grătarul sîrmelor de telegraf nici o vocala nu hodineşte. Trece legiunea îngerilor şi pudreaza aierul cu polenul aripilor... Primeşte-i defilarea cu mîna la viziera orizontului!

Roza a vaurilor te iubesc pentru numele tau palid ca şi chloroza fecioarelor. Dar iubesc şi zorelele cum te aşteapta, din cingatoarea de mireasa a corolelor, să-ţi dea buna dimineaţa — şi să moara la ora cînd vei dejuna.

In fiecare april, cireşii culeg în flori surîsul alb al dealurilor cu caprioare ce se joacă în pantofi din pielea lor. Dar viaţa ta, între cronometru şi agenda, îşi angreneaza paşii *peste* florile cari deseneaza un profil de spumă şi parfum. Zilele se înlocuiesc triste ca palatul cu zidurile de scarlatină în descuamare al arhivelor. Acolo documentele sînt vechi şi funcţionarii de hîrtie arsă.

În salcîmi, ciucuri de ghiaţă artificiala dau din cap nu. Ai vrea să pipăi crêpe-de-chine-ul acestei flori cum'nţi trezite în povîrnişul drumului, iar în grădina cantonului iubeşti lil'acul precum pe Lily.

Sparg în pumnu' inimii aluna primăverii şi trimiţi margeanul plamînilor să culeaga tot aierul de mierea acestui răsarit. O margherita te îmbie să-ţi ghicească rebusul îndo'eilor şi simţi petalele sufletu'ui cum cresc cît orizontul. Te dărui pe hamacul lor întreg şi pur dupa ce mlaştină pariului anon'm ţi-a primit lestul vicisitudinilor cotidiane.

Şi orgiile nevazutului cîntau şi ecourile culegeau, în cupe de tuberoze, cristale de hidromel.

De-atunci o foarfeca nevazută taie zilnic faşii de cer şi o mîna magica le împ'eteşte serpentine printre arbori, printre degete. Copiii se joaca cu palmele căuş să prindă ploaia de confeti. Bufoni se tăvălesc într'un noroi de stele ca să-şi subţilizeze picioarele întoarse înăuntru şi numai pajul-copil deschide pe rînd uşile reveriei ca o carte, pentru trecerea domniţei ca o trenă de primăveri spre un echinox etern de iubire.

Mulţimea aprinde lampioane veneţiene în piept. Cu o mărama de încîntări, mîna de creangă înflorită a providenţei le mîngîie obrajii străvezii pînă la suflet şi în degete le pune inelele unui lanţ de platină şi azur, parafă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VINCENT HUIDOBRO

PLICTISEALA CULOAREA CARNII

Iată-mă aninat de coada unei păsări sigure
În zarea cerului pe aceiași linie unde sunetele
sfîrșesc

Ochii deschiși cu toate suferințele lor
Cu îndrăznelile mele și cîntecele filante
Asemeni bătăilor din aripi ale oceanului

Revenim din plictiseală în plictiseală
Dați-mi neliniștea
Să mă premeargă precum o profeție
Precum lumina automobilul
Și cîntecul pasărea
Dați-mi îndată durerea mea viitoare
Și întunecimile necesare pentru un sentiment de
veșnicie

Sunt obosit
În picioare după ușile mării
Lenea mea urcă precum firul pe fus
Dincolo de timp și de noapte
Ceva mic în capul meu măsoară infinitul
Domol domol
Cum văd acum penița mea pe hîrtie

Și sufletul meu Ce devine acum sufletul meu
Am rămas aici precum privirea logodnicei plecate
Departe de scheletul meu și de carnea mea
Culcat pe mișcările inimii mele
Sunt răspunzător de uraganele amare
De toate păsările durerii

Ochii trebuie să-și găsiască forma lacrimilor
Și pieptul forma tristeții lui
Fiindcă speranța mea se adapă din undelemnul morții
Depărtare nesfîrșită depărtare
Precum statuia orizontului cînd întind mîna ochi-
lor mei
Ca și cometa ieșind din buzunarul lui Dumnezeu

O! depărtare cît spațiu deșert alături de tine
Spațiu stingaci mereu întins
Întărit de vijelii înconjurat de șanțuri oplice și
sisteme planetare

De lucruri ce cunoaștem
Sau ce vom cunoaște încurînd depărtare
Din ce în ce privire insulă nouă eclipsă

Lumea e mai nouă decît durerea de odinioară
Disperarea îmi fiinie în vase
Și vioara nervilor atinge o notă nebănuită
Fabuloasă ca și poemul revolverului lîngă ureche
Început de floare și călătorie lactee

Zilele se 'ndepărtează dealungul anului
Depărtare la capătul amintirii pietrificate
Substanța orizontului
Inima ta bate precum respirația stelelor
Precum o frunză ce vorbește în taină noaptea
Pentrucă un om a fost ucis în mijlocul speranței

Diamantele strălucesc cum priviri prea pline
Știu că n'ai înțeles
Că nu vei înțelege niciodată
Respirarea acestei stele a orgoliului plimbîndu-se
în haos
Și vîntul îi culege pe pămînt legenda

Orgoliul meu
imprudența ta
Trăiască moartea și prăbușirile sufletului în repaos

In romîneste de **saşa pană**

VESTIA

Au apărut:

PRIVELIȘTI, poeme de B. Fundoianu
DIAGRAME: Saşa Pană
MOARTEA VIE A ELEONOREI: Stephan Roll
LA FEMME 100 TÊTES: Max Ernst
PAUL KLEE: René Crevel
BANALITÉ: Léon Paul Fargue
FRONTIÈRES HUMAINES: G. Ribemont-Dessaignes
LES DOCUMENTS — revue plastique
LE COMTE DE LAUTRÉAMONT ET DIEU: Léon Pierre Quint
PRISMES: Abel Gance

Vor apare:

EXERCIȚII PENTRU MÎNA DREAPTĂ, de J. Costin, cu desene de Marcel Iancu și M. Pătrașcu.
RIMBAUD LE VOYOU: Benjamin Fondane
TROIS DISCOURS AUX SOURDS: Benjamin Fondane
VOIAJUL MEU ÎN ARGENTINA: B. Fundoianu
OMUL DE DUPĂ UȘĂ: roman de Ion Călugăru
FUNINGINE: roman de Raul Iulian
A DOUA LUMINĂ: esseuri de Ilarie Voronca

Expoziția Milița Pătrașcu, Irena Codreanu, Merica Rîmniceanu, Marcel Iancu din Sala „Ileana". Mi-a dat încă odată prilejul să prețuiesc opera puternică a D-nei Milița Pătrașcu, să întîrzii cu plăcere necontestată dinaintea acelor pietre în care dalta și sensibilitatea d-sale au lăsat armonii dire ca zborul rațelor sălbatece peste heleștaie mari toamna. D-na Milița Pătrașcu a ajuns azi o deplină cunoaștere a meșteșugului și a mijloacelor sale. În peisagiul uniform dela noi, D-sa știut să se menție pe o linie izolată și proprie. Nefiind critic nu va trebui să dau explicații și să in pe cei nedumeriți asupra unor aspecte spre care bucuria mea singură și fără motive se îndrea Dar va trebui subliniată puritatea pe care D-na M. Pătrașcu o trezește în marmoră ca și tulbura crescută din materialul zgrunțuros al pămîntului.

Alături de sculpturile D-nei Milița Pătrașcu, acele ale D-rei Irena Codreanu ne-au intensifi bucuria de a fi vizitat manifestarea din Sala „Ileana". Arta D-rei Irena Codreanu ne era deacum noscută din atelierul d-sale din Impasse Mont-Tonnene dela Paris, în care am înțeles că fiecare pietrele și hoițele ascunse acolo au ceva din lumina și din surîsul sculptoriței. În pătratele cît ș cele două bronzuri expuse am văzut din nou înțelegerea și meșteșugul deplin cu care se apropie obiect și îl interpretează D-ra Irena Codreanu.

Celor doi sculptori li se cuvine așa dar toată mulțumirea noastră.

Dar ar trebui să rămîn mult dinaintea pînzelor D-lui Marcel Iancu în care pictura dintotd una posedă fără îndoială unul din cei mai mari coloriști. Indiferent de catalogarea în care va fi înscrisă nifestarea de acum sau de mai înainte a D-lui Marcel Iancu nimeni nu va putea contesta dragos cu care pictează D-sa (și arta nu e cu putință fără dragoste și fără pasiune), căldura cu care cer, din apă sau din aer, D-sa culege tonul și linia și le păstrează pe pînză. Tablourile sale de ac alcătuiesc o adîncă simfonie de albastru.

Din epoca sa constructivistă D-l Marcel Iancu a păstrat o măsură precisă a dozării și asc erii elementelor. Curajul de a fi fost cel dintîi care să rostească aici un alfabet nou nu și l'a pier credem încă. Îl regăsim revenit intensificat la *pictură*. Și e o adevărată cucerire și revărsare de loare. Recunoști în plus, lumea aceea personală a D-lui Marcel Iancu, cu oameni și animale mișc du-se strîmb cu case răscolind o vioare de poem și de amintire. Dar mai presus de toate repetă e pasiunea D-lui Marcel Iancu de a clătina în spațiu o pădure fecundă de culori pentru revelația reia prietenia și admirația noastră îi sunt pe deantregul cîștigate.

D-ra Merica Rîmniceanu întregește cu tablourile sale expoziția din Sala „Ileana". În natu sale moarte are uneori asocieri de obiecte care o pot duce — intensificate — spre toată simpatia n stră. În general manifestează o tendință decorativă deseori cubistă și se arată a fi o bună mi toare a desenului și a culorii.

Am văzut în corecturi volumul „Priveliști" al lui B. Fundoianu, care va apare peste puține la „Cultura Națională", și niciodată nu mi se va părea de a fi spus prea de vreme cîtă prospeți cîtă extraordinară poezie e în aceste poeme. O lume întreagă cu o floră proprie de evocări și aspecte cu o circulare de sănii prin vine, cu vînători pe un perete de ferigă, cu viața fumegînd coline și în șesuri cu o inimă, cu o inimă adevărată, mai ales, plutind ca o frunză prin oglinzi fețele bunicilor alipite de geamuri. Succesul pe care l'au avut aceste poeme abia cunoscute nu a fost nu se poate mai meritat. Ne amintim frumosul articol al lui Gala Galaction: „Un venia cutezător" apărut în 1922. Astăzi cînd buchetul acestor poeme e oferit întreg (lipsesc totuși admi bilii psalmi și încă vreo cîteva poeme) prietenii poeziei vor ști și mai mult să-l prețuiască. i. v.

Nous récevons de notre ami M. Seuphor, une nouvelle revue „● et ■" *(Cercle et Carré)* « l'objet et l'âme sont les problèmes d'une nouvelle architecture.

Barbu Brezianu debutează cu NOD ARS, desenînd pentru o viitoare coreografie primii pa

U N U ANUL III :-: No. 24 :-: APRIL 1930 :- LEI 5 :- APARE LUN
DIRECTOR: SAȘA PANĂ. BUCUREȘTI. G-L ANGELESCU

TIPOGRAFIA „STEAUA ARTEI" B-DUL MARIA 2

BCU Cluj / Central University Library Cluj